

РЕШЕНИЕ

№ 1284

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 96-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДАЛИЯ ЦВ. ГЕНЧЕВА
като разглежда докладваното от КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ Административно наказателно дело № 20231110217158 по описа за 2023 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следв. от ЗАНН.

С Наказателно постановление № 23-4332-001247/02.02.2023 г., издадено от началника на Сектор към Отдел „Пътна полиция” – СДВР, на кс. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл. 104а от ЗДвП, изразяващо се в това, че на 18.01.2023 г., около 12.11 часа, в гр. София по бул. „Копенхаген” с посока на движение от ул. „Обиколна“ към ул. „Самоковско шосе“ управлява специален автомобил „Ивеко Дейли” с рег. № ..., като по време на управление на МПС използва мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете.

Срещу така издаденото наказателно постановление е подадена жалба от санкционираното лице кс. И., с която са иска неговата отмяна като незаконосъобразно. В жалбата са релевирани доводи, че АУАН и НП са издадени от некомпетентни органи. Оспорва се изложената в същите фактическа обстановка, като се твърди, че не му е разяснено правото да направи възражение при съставяне на АУАН. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

В хода на съдебното производство наказващият орган не се явява и не изпраща процесуален представител.

Процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата по изложенияте в същата съобщения. Твърди се, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя, доколкото не му е връчен препис от АУАН. На следващо място е изложено, че от представената медицинска документация се установявало, че К. И. има заболяване на опорно-двигателната система, като не е извършил вмененото му административно нарушение. Изложено е, че незаконосъобразно св. Т. е подписал АУАН при отказа на нарушителя да го разпише, доколкото е имало граждани в близост до мястото на проверката. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени атакуваното НП, като присъди в полза на жалбоподателя направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Софийски районен съд счита, че жалбата е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения 14-дневен срок от процесуално легитимирана страна и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. След като обсъди доводите в жалбата, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, съдът констатира, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение. Съобщенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 18.01.2023 г., около 12.11 часа, кс. И. управлявал специален автомобил (пътна помощ) марка „Ивеко“, модел „Дейли“ с рег. № ..., в гр. София по бул. „Копенхаген“ с посока на движение от ул. „Обиколна“ към ул. „Самоковско шосе“. По време на управлението на горепосочения автомобил, кс. И. използвал мобилния си телефон, който държал до главата си с ръка, без устройство, позволяващо използването му без помощта на ръцете.

Това обстоятелство било възприето от свидетелите В. и СА. К., служители на ОПП-СДВР, които се намирали в близост до автомобила, управляван от К. И.. Това накарало служителите на ОПП-СДВР да подадат звуков сигнал със служебния автомобил, след което спрели специалния автомобил марка „Ивеко“, управляван от жалбоподателя И.. Полицейските служители

извършили проверка на жалбоподателя И., като му обяснили какво нарушение е извършил и поради каква причина го спират за проверка.

С оглед констатираното нарушение, св. В. съставил АУАН № 31192/18.01.2023 г. срещу кс. И. за извършено от последния административно нарушение по чл. 104а от ЗДвП. Актът бил предявен на К. И. на място, като последният отказал да го подпише и да получи екземпляр от същия.

На място бил извикан друг екип на ОПП-СДВР, като св. К. БТ. разписал АУАН в качеството си на свидетел на отказа на К. И. да подпише АУАН и да получи екземпляр от същия.

Въз основа на съставения АУАН било издадено НП № 23-4332-001247/02.02.2023 г. от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което за описаното в АУАН административно нарушение на К. И. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

НП било връчено на К. И. на 28.11.2023 г., като последният в законоустановения 14-дневен срок (на 28.11.2023 г.) подал жалба срещу последното, която инициирала настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: обясненията на жалбоподателя К. И. (частично), показанията на свидетелите В., СА. К. и К.; справка-разпечатка за допуснатите нарушения и наложените наказания на К. И. към момента на извършване на процесното деяние, медицинска документация по отношение на жалбоподателя И., Заповед № 513з-2563/22.04.2015 г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., издадена от министъра на вътрешните работи.

При направения анализ на събраните по делото доказателства настоящият съдебен състав счита, че изложената в процесния АУАН и обжалваното НП фактическа обстановка е безспорно доказана. Основен доказателствен източник се явяват показанията на св. В., който е и актосъставител. Същият е категоричен, че е възприел, докато е управлявал служебния автомобил на ОПП-СДВР, че водачът на процесния специален автомобил – пътна помощ, е държал с ръка до главата си мобилен телефон, което е било причина за спиране на специалния автомобил и санкциониране на водача му. Следва да се отбележи, че показанията на св. Х. са изключително подробни,

последователни и логични, като последният възпроизвежда подробности относно точното местоположение на специалния автомобил, управляван от жалбоподателя, както и къде точно е бил спрян за извършване на проверка. С оглед на това, съдът счита, че показанията на св. Х. следва да бъдат кредитирани в тяхната цялост. Следва да се посочи, че св. Х. е категоричен, че е видял, че жалбоподателят И. е държал мобилно устройство, докато управлява процесния автомобил, като се е намирал в близост до него, доколкото полицейският автомобил е изчаквал на кръстовище, а специалният автомобил „Ивеко“ е преминал пред тях. Действително, св. Х. не си спомни точната дата на случая, но потвърди всички факти, вкл. относно времето на извършване на административното нарушение, след предявяването му на АУАН.

Съдът счита, че следва да се кредитират и показанията на св. СА. К., който макар и да не си спомни конкретния случай и извършената проверка, потвърди, че е подписал АУАН в качеството си на свидетел-очевидец.

Следва да се кредитират и показанията на св. К., който е свидетел единствено на отказа на жалбоподателя И. да подпише съставения АУАН и да получи екземпляр от същия. Следва да се посочи, че в процесния АУАН са налице две места, които не са разписани от нарушителя К. И., а именно подписване на самия АУАН, както и на разписката, удостоверяващ получаване на препис от АУАН. И в двете графи е посочено, че К. И. е отказал да се разпише, което е удостоверено по надлежния ред с подписа на свидетеля К. Т.. В този смисъл са и показанията на последния, който е категоричен, че в случая е налице отказ от страна на жалбоподателя, както да подпише самия АУАН, така и да получи екземпляр от същия. Действително, в съдебно заседание св. Т. заяви, че предварително се е запознал със съставения АУАН, но това обстоятелство не дискредитира показанията му, доколкото последният не е очевиден на самото нарушение, а единствено на отказа на нарушителя да подпише АУАН. В този смисъл съдът счита, че показанията на св. Т. са обективни, като освен това кореспондират с останалите гласни доказателства по делото и съдържанието на самия АУАН.

При преценка на обясненията на жалбоподателя, съдът съобрази двойствената им природа – като гласно доказателствено средство и като основно средство за защита в хода на административнонаказателното

производство. В случая, съпоставяйки обясненията на жалбоподателя И. със свидетелските показания, съдът счита, че същите са изолирани и не кореспондират с обективната истина. На първо място, заявеното от жалбоподателя, че не е използвал мобилен телефон по време на управление на процесния автомобил, бе категорично оборено от показанията на свидетеля Х., който е категоричен, че непосредствено е възприел как водачът на специалния автомобил „Ивеко“ е използвал мобилно устройство, което е държал с едната си ръка, докато управлява автомобила. На следващо място, твърдението на жалбоподателя, че е споделил пред полицейските служители, че страда от заболяване на опорно-двигателната система, поради което се е бил подпрял на ръката си, а не е говорил по телефона си, бе отречено от всички разпитани полицейски служители, които нямат спомен такива обстоятелства да са им били заявявани от водача на спрения за проверка автомобил. С оглед на това, възпроизведеното от жалбоподателя относно главния факт на доказване по делото не следва да бъде кредитирано, тъй като не кореспондира с обективната истина по случая.

Съдът кредитира и приложените по делото и приети по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, доколкото същите са относими към предмета на доказване по делото. Следва да се отбележи, че от представените от жалбоподателя медицински документи се установява, че последният има артрозни промени на шийни прешлени и на раменна става.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

При извършената служебна проверка съдът счита, че издадените АУАН и НП отговарят на процесуалните изисквания на закона, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването им. В този смисъл следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, доколкото по делото е приложен документ, удостоверяващ компетентността им – т. 2.1., вр. т. 1.3.1. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи (относно компетентността на актосъставителя) и т. 3.6 от същата заповед (относно наказващия орган). От приложената Заповед № 513з-2563/22.04.2015 г. на директора на СДВР се установява, че актосъставителят Васил Х. е бил назначен на длъжността „младши автоконтрольор“ в ОПП-

СДВР, като е бил компетентен да състави процесния АУАН. С оглед на изложеното, съдът намира възражението на жалбоподателя за издаване на АУАН и НП от некомпетентни лица за неоснователно.

Същевременно, АУАН и НП са издадени при съблюдаване на визираните в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН давностни срокове, като съдържат всички реквизити, посочени в разпоредбите на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН и липсва каквото и да е противоречие или неяснота в съдържанието им.

В случая е спазена и разпоредбата на чл. 43, ал. 2 ЗАНН, тъй като отказът на нарушителя да подпише АУАН е бил законосъобразно удостоверен с подписа на св. К. Т.. Последният е удостоверил с подписа си и факта, че жалбоподателят И. е отказал и да получи екземпляр от самия АУАН. Неоснователно е в този смисъл възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че в нарушение на закона отказът на нарушителя да подпише АУАН е удостоверен с подписа на служител от ОПП-СДВР, вместо на преминаващи в близост до мястото на проверката граждани. Внимателният прочит на разпоредбата на чл. 43, ал. 2 ЗАНН обуславя извод, че няма ограничение относно лицата, които могат да удостоверят отказа на нарушителя да подпише АУАН, вкл. това може да е служител на ОПП-СДВР. В този смисъл е и константната съдебна практика по приложение на посочената разпоредба. С оглед на това, съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при съставяне на процесния АУАН.

При проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, съдът счита, че жалбоподателят кс. И. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 104а ЗДвП.

От събраните по делото доказателства се установи, че със своето деяние К. И. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 104а от ЗДвП, тъй като на 18.01.2023 г., около 12.11 часа, в гр. София по бул. „Копенхаген” с посока на движение от ул. „Обиколна“ към ул. „Самоковско шосе“ е управлявал специален автомобил „Ивеко Дейли” с рег. № ..., като е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без помощта на ръцете. При извършения доказателствен анализ съдът изложи

подробни съображения относно доказаността на описаното в обжалваното НП деяние, поради което е ненужно същите да се преповтарят. Следва да се акцентира още веднъж върху факта, че използването на мобилния телефон от страна на жалбоподателя И. е станало, докато последният е управлявал автомобила и е бил в движение.

Административното нарушение е осъществено и виновно при форма на вина пряк умисъл, доколкото жалбоподателят И. като водач на МПС е съзнавал, че не следва да използва мобилния си телефон, докато шофира без наличието на устройство, позволяващо използването му без помощта на ръцете, като въпреки това е управлявал процесния автомобил и е говорил по телефона, целяйки този резултат.

Административнонаказващият орган законосъобразно е определил наказанието на жалбоподателя И. на „глоба” в размер на 50 лева. В разпоредбата на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП законодателят е предвидил налагането на административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършването на нарушение по чл. 104а ЗДвП, поради което е безпредметно да бъдат обсъждани смекчаващите и отегчаващите отговорността на нарушителя обстоятелства по смисъла на чл. 27, ал. 2 ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП в случая нормата на чл. 28 ЗАНН се явява неприложима, поради което е безпредметно обсъждането на предпоставките за квалифициране на извършеното административно нарушение като маловажен случай.

Предвид всичко гореизложено, съдът счита, че подадената жалба се явява неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното НП следва да се потвърди като законосъобразно и обосновано.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-001247/02.02.2023 г., издадено от началника на Сектор към Отдел „Пътна полиция”-СДВР, с което на кс. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл.

104а от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____